

ΟΜ ΣΡΙ ΣΑΪ ΣΑΤΠΟΥΡΟΥΣΑΓΙΑ ΝΑΜΑΧΑ
Παραδιδόμαστε στον Σάι, που είναι η αιώνια Αλήθεια.

Κεφάλαιο 5

Τα Πρώτα Σημάδια της Παρουσίας Του στο Περού, πριν καν Ακούσω για τον Σάι Μπάμπα

Όταν ήμουν περίπου είκοσι χρονών - πολύ καιρό πριν ακούσω το όνομα του Σάι Μπάμπα ή πριν δω φωτογραφίες Του μου εμφανίστηκε πολλές φορές όπως είναι στην τωρινή μορφή Του ή παίρνοντας τη μορφή ενός άλλου ανθρώπου ή μέσα σε όνειρα. Βέβαια, τότε δεν γνώριζα ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος, αλλά ποτέ δεν ξέχασα αυτές τις εμπειρίες ή τα όνειρα. Θα σας αναφέρω μόνο μερικά από αυτά, όσα θεωρώ περισσότερο σημαντικά ή εκπληκτικά.

Ένα βράδυ και γύρω στις 3 το πρωί, με ξύπνησε ένα άτομο που καθόταν από τη μια πλευρά του κρεβατιού κοντά στα πόδια μου, πράγμα που μ' έκανε να τρομάξω αφάνταστα. Με μάτια ορθάνοιχτα, σήκωσα το κεφάλι από το μαξιλάρι μου ώστε να δω καλύτερα: ένας άντρας με σκούρο δέρμα και πολλά μαλλιά (αυτό που ονομάζαμε τότε μαλλιά 'Αφρο') καθόταν στο κρεβάτι μου. Το φως που έμπαινε από το παράθυρο μου επέτρεπε να τον βλέπω καθαρά μέσα στο σκοτάδι.

Μπροστά στα μάτια μου, αυτός ο άνθρωπος έγινε σταδιακά άφαντος. Ποτέ δεν ξέχασα αυτή την Παρουσία. Μόνο όταν πρωτοείδα μια φωτογραφία του Σάι Μπάμπα, στα τέλη του 1974, αναγνώρισα τον άνθρωπο που μου είχε εμφανιστεί εκείνο το βράδυ. Ήθελε απλά να μου πει, με το δικό Του τρόπο, ότι με φρόντιζε εδώ και καιρό και ότι θα ήταν πάντα κοντά μου καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής μου. Αυτό βέβαια το κατάλαβα πολύ

Τα Πρώτα Σημάδια της Παρουσίας Του στο Περού, πριν καν Ακούσω για τον Σάι Μπάμπα

αργότερα, όταν έγινα ολοκληρωτικά πιστή Του, τον Ιανουάριο του 1992.

Την ίδια εκείνη χρονιά το 1974 έμεινα για μερικούς μήνες στο Περού μαζί με τα παιδιά μου. Είχα αγοράσει μια μοτοσυκλέτα για να κινούμαι πιο εύκολα από το σπίτι των γονιών μου. Μια μέρα κι ενώ πήγαινα να επισκεφτώ ένα ζευγάρι Αμερικανών φίλων μου, βρέθηκα στη γωνιά ενός δρόμου πρόσωπο με πρόσωπο με ένα μικρό αλλά γερό αυτοκίνητο και η σύγκρουση ήταν αναπόφευκτη. Το κράνος μου χτύπησε το παρμπρίζ του αυτοκινήτου και μετά πετάχτηκε στο έδαφος. Μόλις έπεσα στο δρόμο, συνειδητοποίησα ότι ήμουν νεκρή, γιατί ένιωσα το σώμα μου να κοκαλώνει. Ήξερα από τα βιβλία που είχα διαβάσει ότι όταν πεθαίνουμε, τα σώματά μας μακραίνουν κατά 1-3 πόντους. Αισθάνθηκα λοιπόν ότι μάκραινα! Άρχισα να προσεύχομαι στην Παναγία, λέγοντας, «Παρθένε Μαρία, αυτός είναι ο θάνατος; Μου παίρνεις τη ζωή τώρα που έχω δύο κοριτσάκια να μεγαλώσω;» και μετά είπα το *Άβε Μαρία*.

Ξαφνικά άκουσα κόσμο πολύ να πλησιάζει και να φωνάζει, «Μην την αγγίζετε! Μην την αγγίζετε! Είναι νεκρή!» (απ' ό,τι φαίνεται, η ακοή είναι η τελευταία από τις αισθήσεις που πεθαίνει). Για δεύτερη φορά κατάλαβα ότι ήμουν νεκρή. Και τότε, κάποιος μέσα από το πλήθος, είπε, «Αφήστε με να περάσω, είμαι γιατρός». Με πλησίασε κι έπιασε το δεξί μου χέρι. Γυρίζοντας την παλάμη προς τα πάνω, άρχισε να τη μαλάσσει δυναμικά, φωνάζοντάς μου αρκετές φορές, «Σενιορίτα, Σενιορίτα (Δεσποινίς), γυρίστε πίσω! Σας παρακαλώ, γυρίστε πίσω!».

Ύστερα από μερικά λεπτά που έμοιαζαν πολύ μεγάλο διάστημα άρχισα σιγά-σιγά να επιστρέφω στη ζωή. Όταν συνειδητοποίησα ότι δεν ήμουν πλέον πεθαμένη, έψαξα να βρω εκείνο το γιατρό για να τον ευχαριστήσω που με βοήθησε ν' ανανήψω. Ποτέ όμως δεν τον βρήκα είχε εξαφανιστεί! Είκοσι έξι χρόνια αργότερα, σε κάποιο *Ιντερβιού* με τον Μπάμπα, έκανε ακριβώς αυτό που είχε κάνει εκείνος ο γιατρός: πήρε το χέρι μου, γύρισε την παλάμη προς τα πάνω και την έτριψε με τα δικά Του χέρια τέσσερις φορές! Κατάλαβα αμέσως ότι ο γιατρός στο ατύχημα με τη μοτοσυκλέτα ήταν ο ίδιος ο Σάι Μπάμπα!